

Авторська поезія

Сидоренко Дарія , ЛН-71

Да, я согласна, этот мир сошёл с ума.
Он пьян, он мрачен, невозможен и наивен!
И нет уже поклонников Дюма,
И песни Блока, обесценясь, приуныли.
И люди бриллиантами живут,
И, как Кощеи, чахнут над богатством.
А щедрость, доброта и простота
Разбились оземь онемевшим царством.
И о любви мечтают, как о чуде.
Она же вряд ли хочет их спасти опять.
Ведь только у того в душе любовь жить будет,
Кто сердца чистотой готов её принять.

Красновольська Ірина, ЛФ-61

Про вічне...

Нас доля вчить оберігати,
Все, що дарується в житті,
Тож бережу я дар кохати,
Яким завдячую тобі.

За те, що ти моє життя
Розфарбував отак яскраво,
Що так щаслива зараз я,
Що так кохаю до нестями.

І рада я, що не жалію,
Обравши у житті тебе,
Бо кожен день це розумію,
І прошу: так кохай мене.

Я не така як всі

Я не така як всі, я - інша,
Я не така, я — особлива,
Хоча й не краща я й не гірша,
Така як є, така ревнива.

Я не така, як ти бажаєш,
Й зі мною не буває легко,
Але якщо мене втрачаєш,
То не вернеш - піду далеко.

Я не така, і в цьому смисл,
Бо ти шукаєш зустрічі зі мною,
Я - не принцеса, ти - не принц,
Але ж подобалось з тобою.

Я не така, як інші, я це я,
Й мене потрібно лиш любити,
Якщо не можеш - то твоя вина,
А я навчусь без тебе жити.

Ловеласу!

Як ти можеш так грати її почуттями?
І навіщо тобі це, скажи?
А вона покохала тебе до нестями,
Ти ж смієшся й не просиш: «прости».

Як ти можеш шептати на вухо «люблю»?
Обнімати її, пригортати?
Зупинися, зажди, я тебе лиш молю,
Спробуй серце навчити кохати.

І невже не набридло ще грати в кохання?
Розбивати дівочі серця?
А якщо вслід прийде і до тебе страждання,
То ти будеш таким до кінця?

А якщо закохаєшся в ту, яка раптом
не втрапить в твій дивний полон?
І відчуєш пекучу ту втрату,
Як розтопчуть безжально любов?

Я прошу, не жартуй ти з її почуттями,
Я благаю, її відпусти,
Бо вона так кохає тебе, до нестями,
Та любити не вмієш так ти!

Прохожий

Ты сказал, что ты был лишь прохожим,
Что случайно попал в мою жизнь,
И сказал, чтоб я вытерла слёзы,
И спокойно просил «улыбнись».

Ты сказал, что не стоит страдать,
Стоит знать, что нам в жизни дано,
И за чем стоит в жизни нам плакать,
И за чем нам рыдать суждено!

Ты сказал! А ведь я не просила!
Каждый в жизни решает пусть сам,
Не сердись, что тебя полюбила,
Не желаю тебе этим зла!

Ты прохожий? Смириться так трудно,
И возможно, понять не смогу,
Почему в моей жизни все люди,
Лишь прохожие, вот почему?

Ты не первый, но именно Тот,
За тобою мне хочется плакать,
Твой уход с моей жизни - убьет
И оставит глубокую рану.

Ты уходишь, не слышишь меня,
Только шепчешь: «тебя не достоин».
Почему ты не видишь огня?
Почему этот мир так устроен?

Ты пройдешь чью-то новую жизнь,
Ранишь чье-то хрупкое сердце,
А глаза мои просят «вернись!»,
Вновь открою прохожему дверцу!

Скажешь ты, что ребёнок я? Пусть!
Но ребёнок умеет любить,
И он знает тоску, знает грусть,
Он обиды сумеет забыть!

Скажешь: «я на минутку всего!»,
Ничего, жду тебя все равно,
Не подаришь ты мне ничего?
Так пускай, я не жду ничего!

Всё что надо, я в жизни нашла,
И по-своему вижу я смысл,
Ты ушел, а я жду, как ждала,
Что вернешься ко мне снова ты!

Постой...

«Постой, молю, не уходи,
Хоть на минуту подожди», -
Она стояла у гроба,
А на глазах была слеза.
«Ты слышишь, я тебя люблю,
Я без тебя теперь умру».
Она стояла и рыдала,
Она любимого теряла.
А лишь вчера, она ушла,
Сказала: «Не люблю тебя».
А он просил, он умолял,
И так вернуться ее звал.
Она же навсегда ушла,
И бесполезна здесь молва.
Ее отец так приказал,
Другому жениху отдал.
Она ведь жить с ним не желала,
Но возражать отцу не стала.
Она пришла к тому, кто ждал,
Кто «солнышком» ее назвал.
Пришла к тому, о ком мечтала,
Но соврала, ему сказала:
«Прости, я больше не люблю,
Я навсегда сейчас уйду,
А ты живи, учись, ищи,
Свою любовь ты разыщи!».
А он рыдал, а он просил,

Кричал и клялся, что любил,
Она ушла, а он за ней,
Бежали слезы с их очей.
И навсегда такси хотело увезти,
А он бежал за ней изо всех сил,
Она уехала, сбежала в ночь,
А он бежал за ней иль прочь?
И вдруг увидел свет перед собой...
Назначено ему было судьбой...
Услышал крик и тормоза,
Но затмевала глаз слеза...
Ему не больно, нет, теперь покой,
Ведь он оставил мир пустой...
А утром кто-то ей сказал:
«твой бывший... в аварию попал...
погиб вчера...» Она очнулась,
И словно в лед вся окунулась.
Ее любимый? Как? Когда?
Зачем позволила судьба?
Она пришла и села у гроба,
Сидела, как скала.
Она не верила, что он погиб,
Она просила у него «проснись».
Она призналась, что его любила,
И каялась о том, что совершила.
А он лежал, не слышал, как просила,
Вчера она его сама убила...
Она рыдала...
Он молчал...
Вчера он все уже сказал...

Другу

Ти появився у житті неждано
А може ти - то давня моя мрія?
Не знаю говорити рано,
Але чомусь я досить тобі вірю.

А ти колись приходив в мої сни,
І я чекала, що прийдеш насправді,
Жила надія проліском весни,
Мені хотілось кригу розламати.

І ось раптово, тихо восени
Ти появився у моїм житті,
Ти став провісником мені весни,
І сонечком, що осіяло всі шляхи.

Ти — друг, ти — брат, і ти - порадник,
Ти - той, яким я сильно дорожу.
Ти вчиш мене перемагати.
Нагадуєш, про заповідь святу.

Ти — той, кого я довго так чекала,
Ти - той, хто довго жив у моїх снах,
А наша дружба все тепер здолає,
Бо з нами завжди житиме весна.

Я не знаю

Я не знаю, де ти, мій коханий,
І в якій живеш ти стороні,
Знаю лиш, що завжди ти бажаний,
І для тебе місце у душі.

Може поруч ти, завжди зі мною,
Й знаю я тебе усе життя,
І проводжу час завжди з тобою,
Й розділю з тобою майбуття.

Може, навпаки, тебе не знаю,
Ти далеко, в іншій стороні,
Та зустрінуть тебе я бажаю,
Ти належиш повністю мені.

Де б не був ти - я тебе чекаю,
Бо належить серденько тобі,
Я тебе, не знаючи, кохаю
І чекаю зустрічі вві сні.

Вірю, з'явишся ти скоро,
Подаруєш крила для душі,
Ти зайдеш мене обов'язково,
Я тебе чекаю, ти повір.

Різні ми

Розійшлися знов дороги:
Ти не мій, я не твоя,
Недоречні тут тривоги,
Сльози, крики, почуття.

Різні люди, різні ми,
Бути разом неможливо,
Невідправлені листи
З фразами, що я щаслива.

Розійшлися хто-куди,
Не зустрінуться дороги,
Я не знаю, з ким знов ти,
Й не мої то більш тривоги.

Ти чужий і я чужа,
Всі давно це зрозуміли,
І застигла десь сльоза,
Ми ж любов не догледіли.

Я не плачу, не кричу,
Я всміхаюся від болю,
Не існую, а живу,
Хоч тепер вже не з тобою.

Шкарпетко Анна, ЛА-71

Тугие объятия ночь распахнула,
На землю спускался небрежный туман
И солнце рассветное мир окунуло
В горячей рутини остывший дурман.

И начались снова проблемы, заботы,
И каждый за чем-то куда-то бежал,
Бесцельно кружились унылые годы
У ветхого зданья, где томный причал.

Как в призрачном омуте дом тот тонул,
Осколки надежд все ж на волю рвались,
Из тайн и загадок стоял караул,
Но каменный голос промолвил: «Очнись!»

И вздрогнули стены, проснулась душа,
Вспугнула виденья несбывшихся снов.
Робко, несмело, почти не дыша,
Вскружились обрывки несказанных слов.

Заброшенных комнат проснулось сознание,
Чувств позабытых поплыл хоровод.
И неуместным вдруг стало молчанье,
Послышались звуки обрывистых нот.

... И к балу задорно вдруг скрипки позвали.
Из памяти снова всплыл стук каблуков.
Воланы вздымались, шелка засияли
В движение платьев и париков.

Тюлево-кружево-ленто-цветные
Барышень толпы в каретах неслись.
Сверкали влеченьем глаза озорные,
Офицеры и графы вдоль стен разбрелись.

И начались танцы до главокруженья:
Вальсы, мазурки, польки, кадрили.
Наполнилось все ароматом волненья,
Исчезла с паркета столетняя пыль...

Дом вспоминал и сладко вздыхал,
Скрипя, как от боли, и бредил виденьем,
И Снова, и снова он проживал,
Все то, что случилось в нем...
и этим боролся с забвеньем.

Власюк Тетяна, ЛФ-81

День начался. Он растёт и падает в город.
Мы перешли ещё сутки, но нету свободы,
Слышу автобусы и тонюсенький шорох
Иного общества. Достигаю присутствия, чтобы...

Сегодня наступит. Эфирная плоскость
Поставит пределы среди наших страданий.
Растёт и твердеет - ужасная скорость,
Тело и есть принадлежность местами.

Мы перешли - океан утомлений, желаний,
Не найдя в этом вкуса детских мечтаний,
Только остались, по сути, улыбки,
Узники мы - той прозрачности зыбкой.

День почався і піднімається, падає на місто.
Ми перетнули ніч - і немає свободи,
Чую автобуси і тонесенький шум
Змін соціальних. Я згоден і присутній.

Сьогодні настане. Примарна поверхня
Безмежно в повітрі буттів застраждала.
Росте і жорсткішає з жахливою швидкістю.
Тіло то тіло, однак це належність.

Ми перетнули всю втому й бажання,
Не віднайшовши смаку мрій дитинства.
Тільки, по суті, залишилися посмішки наші,
В'язні прозорості - це ми у прірві.

Сетченко Иннеса, ЛА-62

Не лови за крылья ветер.
Не умеет он дружить.
Ты напрасно в этот вечер
Вместе с ним решил кружить.

Не тянись к нему рукою –
Он холодный, не родной,
Поиграет он с тобою,
А потом столкнет с землей.

Нет ведь права у тебя
Ветру крылья обнимать.
У того, чей дом земля –
Нет свободы, чтоб летать.

Но ловил за крылья ветер,
И не слушал никого.
И кто видел как в тот вечер
Стал ты братом для него...

Волки.

Наш мир разделен меж людьми,
Но всем не хватит места.
Ты называешь нас зверьми.
Но Волки мы и нам здесь тесно.

Нам в городе не жить,
Там не в почете шкура волчья,
И остается нам любить
Свободы истрепавшиеся клочья.

Чужие с самого начала.
Изгнанники, нас жить здесь обрекла,
Когда на волчий вой меняла
Свой лик, проклятая луна.

Мы воем так, чтоб было тошно:
И ей и нам, и всем вокруг.
Но даже нам бывает грустно,
Когда уходит милый друг...

Не звали в стаю Смерть,
Но стая рядом с ней навеки.
Кто может с карт теперь стереть,
Земных волков обиды реки?

Оставь нам место человек.
Мы не стремимся здесь остаться.
Не долг нынче волчий век
Но хватит время попрощаться...

Мы будем пить поспешными глотками,
Ни капли не оставив на потом,
Скрывая прошлое тяжелыми замками,
Навеки забывая, где наш дом.

Нам жизнь подарит краткое крещендо,
(Мы будем помнить этот миг!),
А после бросит нас надменно,
Чтобы приняться за иных.

Но мы все также жадно выпиваем
Всю флягу жизни до последнего глотка,
И снова дом наш забываем,
Наивно полагая, все это - игра.

Посиди со мной, мой друг,
Нам сегодня не уснуть...
Может мы, не размыкая рук,
Завтра вместе выйдем в путь.

Рядом сядь и помолчи,
до рассвета час остался.
Может, завтра мы найдем ключи
От двери, где дом остался.

Посиди, уже не долго,
Видишь - вон уже заря.
Знаю, сложно ждать спокойно,
Верь мне, все это не зря!

Я прошу, дождись рассвета.
Верить ночи не спеши.
Наша жизнь не будет спета,
В час, когда танцуют сны.

Белая волчица.
Призрак в темноте.
Чуда не случится,
Не тянись к руке.

Не беги за искрой –
Не найдешь тепло.
Тенью серебристой,
Мчи вперед легко.

Волка не заманят
Кроткие слова,
Лишь тоскою стянут
И не год, не два.

Дикий зверь не может
Леса позабыть.
Сны его тревожат,
Вынуждая выть.

Белая волчица
Ляжет на снегу.
Чуда не случится -
В дом не позову.

Нам на утро не много осталось:
чашка чая, тетрадка стихов,
пара просьб, не нашедших богов,
наша совесть, что вся истрепалась,
капля жалости, парочка слов,
два часа до начала рассвета,
ожиданья звонка и ответа,
и немножечко сказочных снов.

Дуэт

Полночь мягкими шагами
Пробежится по струне.
Поменяются местами,
Сны и звери в западне.

Струны тихим перебором
Впишут звуки в тишину,
Ночь окинет властным взором.
Ту, что выкрала луну.

Звезды медленно крадутся.
Обнимая темноту,
Скоро ноты разбегутся,
Снова канут в пустоту.

Словно кошка, зашипела
Ночь, заставшая рассвет,
И гитара не допела
Песню собственных побед.

Сделка с человечеством

- Ой, извините, не знал, что так получится... - Виновато улыбнулся человек и поправил сползшие на нос очки.

Сатана захлопнул отпавшую было челюсть и попытался скорчить злую рожу. Получилось не ахти. Наверное, виной тому был ярко-голубой махровый халат и уютные домашние тапочки, довольно нелепо смотревшиеся на копытах (а что поделаешь, если копыта по кафелю в ванной скользят, кстати, ванная была вовсе не черная и мрачная, а приятного бежевого цвета). Владыка Тьмы вообще ценил домашний уют, и жилище обставил соответственно, да и вкус у него был хороший... Но это к истории мало относится.

- Ты кто, на хрен, такой?.. - наконец обрел дар речи Рогатый. Удивление сменилось гневом, и на то была веская причина: гостиная была вся в дыму, на обоях были следы копоти, а любимый журнальный столик так вообще оказался в центре пентаграммы и поэтому сгорел дотла.

- Прошу простить, мою невежливость, Михаил Васильевич, - поспешил ответить человек, и тут же добавил, - Разрешите отрекомендоваться – Чернокнижник. - Незваный гость нервно переминался с ноги на ногу и явно чувствовал себя неуютно, стоя посреди пентаграммы, которая, кстати, была выжжена на ковре ручной работы.

- Что-то ты не больно похож на чернокнижника, - оскалился Дьявол, уже прикидывая, что он сделает с этим идиотом за то, что прервал его вечернее

чаепитие, да еще и апокалипсис в гостиную устроил. Такой наглости Князь Тьмы не прощал никому.

- Чернокнижник я, - уже более уверенно повторил Михаил Васильевич, - Кстати, Вам будет интересно узнать, что я последний в своем роде, и у меня есть к вам послание...

- А-а-а-а... Так бы и сразу, - скривился Сатана - все встало на свои места, очередная секта уверовала в него и теперь набралась наглости засвидетельствовать свою веру лично, за такое надо убивать на месте. Ишь, как обнаглели, смертные...

Люди и раньше были наглыми, вечно то бесов, то демонов от работы отрывали, на это Нечистый обычно смотрел сквозь пальцы, но за такую вопиющую наглость...

- Вы меня наверное не так поняли! - испугано залепетал человек, то ли уловив резкую перемену настроения Сатаны, то ли просто испугавшись злобного оскала, - Я вовсе не сатанист и не сектант, я - ученый...

«Фауст хренов», - тут же подумал Нечистый не без опаски.

- Понимаете ли, уважаемый, у нас на земле беда...

- Ну и отлично, - фыркнул Рогатый, сам себе удивляясь, как это человек еще жив.

- Вам то как раз хуже всех в итоге и будет, - авторитетно заявил ученый-чернокнижник. - Вот вы скажите, куда деваются большинство душ великих смертных гениев?

- В Ад, - не задумываясь, ответил Дьявол.

- Вот! А из ада, как известно, назад дороги нет.

- Есть, - ответил сатана, почему-то он слушал этого смертного, наверное, от скуки или из любопытства, - Смотря что за грехи, но гении здесь задерживаются на долго.

- Это детали, - отмахнулся человек, - Главное итог то один... - Тут человек начал расплываться и таять на глазах, - Ой... Мне пора, я вам список оставлю, думаю, вы все поймете и...

Чернокнижник сгинул, оставив удивленного Сатану наедине с беспорядком да еще и с папкой, что осталась на том месте, где стоял смертный. Толстая такая папка, кожаная, дорогая и явно тяжелая.

Князь Тьмы почесал рога и задумался. Все-таки люди - твари могущественные в своей непредсказуемости. Уже понимая, что вечер отдыха накрылся медным тазом, дьявол подобрал с пола папку и заглянул внутрь. Там лежали аккуратно подшитые листы бумаги, списки, списки великих мертвых гениев человечества, не так уж много их, за то подборка знатная, даже Сатана был знаком с каждым лично, эти люди в свое время такое творили...

Дьявол закрыл папку и взял в лапы телефон, набирая номер секретарши, тут нужен был эксперт.

Спустя полночи...

- Значит человечество в упадке?

- Не совсем, пока у них все гладко, даже слишком. Но чем дальше, тем будет хуже, а для нас хуже всех. - В кресле напротив Дьявола сидел седой демон в очках.

Это был главный человековед, очень уважаемая личность, даже владыка Тьмы не брезговал его советами. - Вот уже много столетий наша земная братия находится в полном упадке.

- Ну, а грешники? Я же отчеты читаю, все хорошо, план выполняем.

- Выполняем, - согласился демон, - но только ничего выдающегося, даже хоть немного интересного уже много веков не случается.

- Х-м-м... А небесные?

- У них все нормально, они вообще за мир, гармонию и спокойствие, и нынешнюю ситуацию упадком не считают.

- А людей-то что не устраивает?

- А вот с людьми все сложно. Природа смертных двойственна, не мне вам объяснять, что абсолютных грешников или праведников, за всю историю можно по пальцам пересчитать. В каждом человеке уживаются свой бес и ангел, факт, кстати, до сих пор мало изученный, хотя и доказанный. И вот мир все больше клонится к гармонии. И вот тут-то и проявляется необъяснимая натура смертных - им скучно.

- Скучно? - Удивился Рогатый.

- Да, представьте себе.

- Ну а эти тут при чем? - Сатана бросил в демона папкой. Несколько минут эксперт листал список.

- Х-м-м-... Умно, - наконец изрек он...- Понимаете, у человечества ограниченное количество гениев...

- Знаю, - отрезал Сатана, - Но земля своего еще не исчерпала, есть у них еще гении.

- Есть, - не стал спорить эксперт, но это гении своего времени. И что бы вновь «встряхнуть» человечество, они не годятся. А именно это предлагал Михаил Васильевич.

- А кто он вообще такой?

- О, очень интересная личность, последние пару десятков лет на земле существует некое общество, в основном ученые, они-то и прониклись идеей встряхнуть человечество. Тот самый чернокнижник, который к вам являлся, один из авторов теории о том, что гении прошлого, переродившиеся в новой жизни другими личностями, но сохранив отпечаток прошлой, смогут вернуть в мир разнообразие.

- То есть реинкарнация?

- Она самая. У нас в аду собраны разные личности, есть, конечно, великие мерзавцы, но с другой стороны и великие полководцы, которые, по сути, злыми не были, хотя и попали к нам. За кровь всегда попадают. Вообще многие великие смертные попадают в ад, большинство.

- Потому, что верят в ад больше, чем в рай, да и проклинать себя любят... То есть если вернуть души на землю, то гениальность они точно не утратят?

- Не утратят, - подтвердил демон, - хотя не все сумеют себя проявить.

- Ну а нам это что даст? Какая выгода?

- Тут сложно что-то сказать наверняка, - демон поправил сползшие на нос очки, - Но хуже, чем сейчас, не будет, это точно. Есть большая вероятность, что

люди снова пойдут на великие свершения и прорывы, возможно, начнутся войны, может опять что-то богохульное напишут... Вариантов масса. И небесным будет своя выгода тоже. По сути, мы снова вернемся к тому раскладу сил добра и зла, что был пару тысяч лет назад, но люди будут другие.

- Интересно, - задумался дьявол.

- Именно интерес и гарантирован, - уверенно подтвердил демон.

Сатана поднялся с кресла и взял в руки папку, он никогда не шел на поводу у смертных, но с другой стороны, именно по причине не интересности человеческой жизни он и переложил всю адскую работу на подчиненных. Дьявол перевернул первую страницу списка великих смертных...

Сессия

Кажется, студент Михаил переучился... Он это понял когда проснулся в четыре утра, лежа мордой на конспектах, и с трудом подняв оную от своих, местами нечитаемых, опусов увидел на своем кресле бабу... Вернее молодую девушку, но в 4 утра, спросонок, в глазах студента это была именно «баба», при чем незнакомая и явно плод его воспаленного учебой и обилием кофе-чая ума.

- Э-ы-ы... - сфокусировав взгляд, изрек студент и выпрямился на стуле, - Ты мне снишься? - с надеждой добавил он, растирая затекшую щеку.

- Сам-то как думаешь? - ехидно спросила девушка, поудобнее устраиваясь в кресле.

- Я брежу, - мрачно изрек студент, вспоминая когда он вообще нормально спал и придя к неутешительному выводу, что это было недели две назад.

А девушка была весьма симпатичная, хотя и на вид стрёмная... Впрочем, косуха ей очень даже шла, правда зря она в грязных берцах по ковру прошлась, и пиво о лакированный стол открыла тоже зря... Но это мелочи, галлюцинации то не выбирают, прямо, как родину.

- Ну хорошо, я галлюцинация, - пожала плечами «баба», продолжая пить пиво. - Но ты тогда, хоть в бреду, желания загадай, тебе то все равно - а мне для отчета надо.

- Какие желания? - рассеяно спросил Михаил, ища глазами среди завалов на столе кружку с холодным кофе.

- Любые, три, - оживилась девушка и достала небольшой, официального вида, блокнотик. Студент молча махнул рукой на галлюцинацию и, хлебнув холодного кофе, вернулся к конспекту, тщетно пытаясь вспомнить, на чем он остановился.

Минут пятнадцать в комнате стояла тишина, прерываемая лишь шуршанием конспектов и монотонным бормотанием студента.

Девушка встала и прошлась по комнате, стараясь привлечь к себе внимание, но тщетно.

-Вот запахло, - она топнула ногой от досады, но контакт с Михаилом она похоже потеряла... Несчастливая жертва учебы ее в упор не видела, наверное, те минуты «контакта с внешним миром» наступили только после пробуждения, а теперь сессия снова потребовала свою жертву.

- Усе... Очередной клиент потерян, фигова сессия, говорила мне мама, иди в канцелярию работать, так нет же... Потянуло меня по бабушкиным стопам... Ну и ладно, вот закончится сессия... Хотя чего я, нет сессии, так есть компьютер... Все, со следующего года пойду штатным магом! На фиг такую работу. – И добрая Фея, поправив косуху, потопала на улицу... Раньше с молодыми людьми было гораздо проще идти на контакт.

Щербаков Антон, ЛН-81

Святим місцям немає місця долі,
крихкий кришталь не втримає земля –
розцвів смарагдом спів на видноколі,
пурпур блакиттю сколихнув гілля.

Квітковий цвіт - це фунти і центнери,
Атлантові не втримать пелюсток –
злітають янголята-монгольф'єри
химерно темперованих думок.

Не втримати барочні баритони,
зотліє під молитвою метал,
і, мов пажі, тендітні ті фотони
зведуть легкі бруньки на п'єдестал.

Не можу я дивитись в очі смутку,
Не можу попросити його цілунку,
Що марить пристрасно вночі,
Лиш тінню, прахом живучи.

Я навіть думати не можу.
Це все одно не допоможе
Забути сум і жаль міцний.
Мені щось каже: « І не мрій,

Не мрій вночі стулить очей,
Коли потік думок нагряне,
Не мрій побачить світ очей
І захід сонця - все багряне:

Все небо, гори, кожний камінь
У снах солодких, мов уста
Коханого, не мрій побачить вдосвіта.

Як спить земля, тихенько причаївшись,
Як пташка ранню пісню їй співає.
І, ніби в казці опинившись,
Спостерігаєш, як все оживає.

Не мрій, то все фантазії твої!
І не буди думок чарівних -
Це все надії брехливі,
Лише дурних розмови дивні!»

Це щось нашіптує мені,
У прірву зводить, шаленіє
Запал очей сумних і тліє...

Проходить мить...хвилина...більше...
...стою одна, навкруги тиша...
Нема його, пішов, мабуть,
Ні звуку, шелесту не чути...

А я одна, все як завжди,
Пішов він, мабуть, назавжди...

Тому, хто грає на скрипці

Бринить душа у струнах музиканта,
У скрипку вилива він сум...
На вежі північ б'ють куранти,
Не зачепивши його дум...

Стоїть він на мосту і грає -
Всю ніч я слухаю з вікна.
Заплющив очі і не знає:
Когось лікує він від сна...

Вода під мостом причаїлась,
Все місто слухає, не спить.
І сама ніч мов зупинилась:
скільки всього там бринить!..

Німе пробачення за мрії
Та голосіння у пільмі:
«Не треба жалості віднині,
залишусь краще я у тіні».

Сон

Коли я сплю, то відчуваю диво,
Долоні дотиків торкають мрії...
Боюся й дихати, бо якось полохливо
Мені злякать цих ластівок надії...

Ти снишся мені мало не щоночі,
Обійми сонце - і розтопиш сніг.
Примара дивиться мій фільм досхочу
І не лякається стрибнуть через батіг,

Як язики промінців залоскочуть
Рожеві щоки й заспані вуста,
Повіки світові покажуть очі
І щезне казка створена, крихка.

Ось ще один у мареннях мій ранок...
Лиш дочекатись ночі б вистачило сили,
Зустрітись поглядом, мов наостанок,
Із недосяжним феніксом безкрилим.

Сонце сховалось за обрій
І тихо віття шелестить,
Вітер б'ється у віконце
Неспішно згряя летить.
І падає птиця завмерло
На білий пухкесенький сніг.
Все, що живе було – вмерло,
Ніхто би тут вижить не зміг.
Ідеш по безлюдній місцині
І смерть звідусюди гука,
Нема що поїсти дитині
І в матері туга тяжка.

Дети Войны

Холодный, серый день мне смотрит в глаза
Повсюду стоит войны пелена,
Слеза на щеках, а кровь на руках
Повсюду слышны лишь стоны и страх.

Стоит предо мною стеклянный твой взор,
А кровь на руках плетет странный узор.
Боюсь оглянуться, боюсь опоздать,
Мне может лучше все это не знать.

Зачем все случилось, все произошло
И время прощаться так быстро пришло.
Тебе лишь тринадцать, а жизнь загубили
На этой жестокой войне нас убили.

И совесть чиста, незапятнанна жизнь,
Ну что мог плохого ты натворить.
С шумом жестоким стучит кровь в висках
Тебя я держу на затерпших руках.

Так часто бывает на свете -
Страдают все, особенно дети.
Они беззащитны, они так ранимы,
Они всегда должны быть любимы...

Падший Ангел

Ты ангел! Да! Но ангел падший!
Ты дьяволенок теперь младший.
Но в мыслях все же я кричу,
Что отказаться не хочу
Такое чудо получить,
Момент удобный улучить.
Глаза твои чернее ночи.
Смотреть мне в них нет больше мочи.
А я смотрю и утопаю. И больше ничего не знаю.

Мамі

Ти пам'ятаєш, добра, мила,
Моя голубонька несміла,
Як вперше дотиком своїм
Мене зо сну ти відірвала,
Свої цілунки дарувала
І пестила мене завжди
І вдень, і вранці, і вночі.
Мене любила ти манюню
Смішну замурзану гарнюню,
І пригортала до серденька,
Так ніжно, палко і тепленько.
І разом ми завжди були
У горі, радості й жалі.
Ведуть мене у даль дороги,
Шукати власного порогу,
І я іду, а що робити,
Потрібно далі якось жити.
Серденько болем розрива,
Мене додому поверта.
Але я мушу далі йти,
Щоб долі власної знайти,
Бо ми самі складаєм долі,
Для себе власно пишем ролі.

Звуки рояля

Волнуемая звуками рояля
Ты в мыслях уносила далеко.
И редким откровением пленяла,
Справляясь с предрассудками легко.

Тебе слова любви напоминали
Тот скромный и загадочный мотив,
Который у заветного рояля
Ты слушала, дыханье затаив.

Душа твоя не верила покою,
А сердце — сожаленью и теплу.
И музыка, согретая тоскою,
Кромешную пронизывала мглу.

Может быть...

Я тебя ревную к прошлому
Эта ревность тяготит.
- Ты хороший, может быть, -
Мне рассудок говорит.
- Ты надежный, милый, чуткий... -
Добавляет кроткий взгляд.
- Ты когда-то изменил мне, -
Злые ветры говорят...

Закат

Веселится бездушное небо;
В этот час умирает закат.
Вспоминается мир, где я не был...
Вот бы мне возвратиться назад!

Я устал от ненужных мечтаний,
От излишних походов в мир грез,
От наивности детских сказаний...
Мне их горечь познать довелось.
Я о жизни своей не жалею –
Нес достойно терновый венец.
Только, жаль, что вернуть не сумею
Веру в добрый, счастливый конец.

Город молча надел траур ночи;
Это был мой последний закат.
В путь последний отправлюсь на ощупь...
Я единственный во всем виноват.

Иллюзия полета (оборванное стихотворение)

Падение - тоже полет;
Не страшно срываться с обрыва.
Не страшно разбиться о лед,
Не страшно погибнуть в пучине.
Я падала с неба не раз -
Не раз оступалась и гибла,
Не раз, в лихорадке мечась,
Ломала я хрупкие крылья.
И вновь я стою на скале,
Заныли от холода раны,
Дно пропасти тонет во мгле —
Привычно... Но все-таки странно.

Я прошу, отпусти меня, прошлое,
Не цепляйся за душу, ушедшее,
Не стучи в мою дверь, невозможное —
Ни к чему ворошить дни прошедшие.
Память выжгло дотла пламя чистое —
Ветер пепел кружит над курганами,
Дождь следы ее смывает, неистовый,
А земля исцелит душу рваную.
Небо залито кровью весеннее.
Жизнь застыла химерой спокойствия,
Благовест, мне не нужно спасения,
Лишь прошу: отпусти меня, прошлое.

Прости меня, мой милый друг и враг!
Прости, но нам с тобой не по пути.
Я постепенно погружаюсь в ад,
А ты, расправив крылья, ввысь летишь.

Ко мне взывает траурная ночь,
Тебя влечет соблазнов полный день.
Я от веселья убегаю прочь,
Тебя ж печали не коснется тень.

Нам не постичь друг друга никогда,
Хоть освещает путь одна звезда;
Бок о бок мы с тобой, как тьма и свет.

Мы заблудились среди пустынных скал...
Прости меня, мой милый идеал —
Ты любишь жизнь... Я ж воспеваю смерть!

A la guitarra

Гитара, плачь! Излей всю боль в канцоне -
Тебе лишь я могу доверить горе,
Тебе лишь... За меня, гитара, плачь!
И слез не прячь - кому какое дело?
А душу вновь осколками задело...
Моей души кровавых слез не прячь.
Но жизнь дана одна, к чему же слезы?
К чему пустые неземные грезы,
Когда нам жизнь всего одна дана?
Нет, пой, струна, о счастье и о жизни -
Сегодня таковы мои капризы,
Сегодня пой о радости, струна.
Пусть плачет враг, сулящий мне погибель,
Сулящий муки ада, но в могилу
Я не спешу, а потому плачь, враг.
Гитара смейся - я смеюсь с тобою,
Смеюсь над этой глупою хандрою...
Гитара, смейся, как в последний раз.

Все очень просто...

И просто боль, тяжелый вздох,
Погас огонь - лишь тлеет мох.
Душа молчит, нет сил на плач –
Сама и жертва, и палач...
И просто слезы по щекам,
И просто рухнул веры храм,
И просто ложь... Святая ложь
Пронзает, словно ржавый нож.
И с губ сухих сорвался стон...
И просто погребальный звон...
Колокола... Предсмертный хрип
Мой рухнул храм... И я погиб.

Тищенко Николай, викладач ФЛ

Как сложно бы тебе не стало,
Бумага стерпит всё и всё поймёт,
Она и не такое повидала,
Давая чувствам всем оплот.

Она тебе единым другом будет
И не раскроет сущность для врагов,
Души переживанья не погубит,
Всем мыслям даст приют и кров.

Бумага не откроет тайны,
Которые когда-то доверял,
Пусть мелочны они или глобальны,
Обиды на судьбу или страстей накал.

Она обет молчания давно дала
Чтоб внять твоим мольбам и нареканьям,
Чтоб размышлял, на крыльях в небесах паря
И воплощая в жизнь свои мечтанья.

Ты не спеши, мой друг, остановись на миг,
Возьми её, отдайся ей всецело,
Пусть она внемлет твоего сознанья крик,
Не мешкая пред ней, откройся смело.

Пройдут года, ты позабудешь обо всём,
В суровом вихре жизни закружишься,
И, обрета семью, построив дом,
Со всем былым навек простишься.

Но вот однажды в тишине ночной,
Найдёшь давно забытые страницы,
Прочтёшь их бегло, узнавая почерк свой,
Слезами оросишь ресницы.

Ты позабудешь обо всём вокруг,
Переживая вновь былые годы,
И барабаном слышен будет сердца стук,
Пронзающий сквозь тьму ночные своды.

Взметнёшься над реальности чертой,
Покинешь грани серого чертога,
Ты любишь, ты любим, ты молодой
И в будущее светлая дорога.

Вновь вспоминая первую любовь,
Сольёшься в танце с таинством былым,
Когда кипела и горела кровь,
А страсть окутывала мысли, словно дым.

Теперь, мой друг, простись со всем навек,
Что было у тебя, что есть и будет.

Дворецька Ирина, ЛА-81

Больно

Я смогу, я знаю.
Плону на мечты.
Я ведь не такая,
Как хотел бы ты.
Я хочу и верю
В нашу же любовь.
Но закрыты двери,
Не открыть их вновь.
А в душе так больно.
Ты кричи, кричи!
Будет все нормально,
Ты ведь только жди.
Будет кто-то рядом,
За руку возьмет.
Время лечит, знаю.
Все это пройдет.
Но зимой суровой,
В стужу, в холода
Вспомнишь ты девчонку,
Что была твоя!
Вспомнишь её губы,
Волосы, глаза.
По щекам тихонько
Потечет слеза.

И тогда поймешь ты,
Как был глуп тогда,
Ведь она любила
Одного тебя!!!
Снова очень больно,
Но уже не ей.
Эта боль навеки
Будет лишь твоей!

Любовь несправедлива...

Любовь несправедлива!
Любовь губит сердца.
Зачем я полюбила?
Зачем страдаю я?
Зачем я часто плачу?
Звоню тебе сто раз?
Зачем все эти муки
От твоих злобных фраз?
Зачем любить, страдая?
Зачем страдать, любя?
Любовь несправедлива...
Любовь, оставь меня!

Власюк Тетяна, ЛФ-81

Le soir est venu à l'heure habituelle,
J'entends le coup de téléphone tout seule.
La douleur va crescendo dans mon cœur,
A mon avis, c'est une vraie galère!

Aujourd'hui tu ne seras pas avec moi.
Tu m'as donné le Cheval de Troie.
Mais, demain il fera jour
Et tu me proposeras de faire un tour.

Tu menes une vie de baladeur
Et tu m'annonces la couleur.
Il y a un remue-mèninges dans ma tête
Et je zappe mes pensées tout d'un trait.

Un jour ton humeur mobile m'escagassera.
Une solution variante qu'on prendra.
Mon mentor aimera sa dame
Et pour moi, ce ne sera pas un drame.

Кравцова Алла, ЛФ-81

Mon remue-mèninges

Je me trouvais devant la télé
Et je zappais des canals.
Comme toujours ils me melaient beaucoup.
Ils étaient ennuyeux et banals.

Ils m'escagassaient comme un méchant oiseau,
Le speaker-mentor annonçait
Quelque bêtise...de nouveau et nouveau Bien sûr de notre police.

Je suis fatiguée et je suis comme esclave,
Travaillant dans une quelque galère,
Je regardais cette remue-mèninges grave,
Dans un écran plein de colère.

Les idées apparaissaient dans ma tête
Comme un cheval de Troie très mobile.
Mes pensées étaient terribles et vites.
Et maintenant je les ai quelques milles.

J'avais beaucoup de variants,
Mais je faisait le choix meilleur.
Je pense que c'est intéressant.
Je vis comme baladeur.

Je voudrais me promener sous mon bon parasol,
Voudrais être bonne jolie femme.
Je voudrais écouter un ramage des oiseaux
Ce crescendo de premiers jours de printemps.

Корніюк Богдана, ЛА-81

Невже ми й далі будемо так
жити?
І все, як мало статись стало?
АхмЕтову йому не
перевчити,
Вона ж так явно
«недопрацювала».

«Борітеся - поборете!», - хтось нам кричав
колись...
Куди те ділося і де пропало?
Сьогодні вже немодно бути кимсь.
Краще іти туди, куди послали.

І люди просто йдуть отак один за
одним,
Як сіра маса, - психологія раба.
Бо до свободи треба бути голодним,
А нас влаштовує уже така «судьба».

Сапега І., ЛА-82

Сарказм або Життя-це казка

У старої серце ледве б'ється,
А син то бачить і сміється...
Його засуджують і проклинають,
Мовляв, гак сильно співчувають.
Ти егоїст, нечиста сила,
І де ж тебе оце носило?
Ти знову п'єш і знов гуляєш,
Моралі і добра не знаєш...
Отак розмовами й допоможуть,
А як до діла, то не можуть,
А син то бачить і сміється,
І серце сильно-сильно б'ється.
Нема вже сліз, нема та й годі.
Бо сльози зараз же ж не в моді.
А та усмішка - просто маска,
Життя ж то, люди, вам не казка!!!!!!
Коли болить, ти просто смійся,
І ще на щось таки надійся...
Надія є, надія буде,
Отак то так то, бідні люди.

Банальна історія

Другу коханого

Зустрілись ми на перехресті
Чужих омріяних надій,
Тобі здалось, що зможеш нести
Тих почуттів пекучий біль.

Ти, знаю, ладен був віддати
Чимало за любов свою...
Тебе не можу я кохати
Та хочу відданість твою!

Тебе не можу відпустити:
І скаженію, і молю...
І як тепер без тебе жити?! –
Але ж жила я і живу!

Ти третім став поміж коханих,
За те ми сплатимо усі
Слізьми глухими трьох бажаних:
Двох друзів і суджених двох!

Кохая і його, і тебе,
А часом я ненавиджу вас двох!
Не треба, ні, мені цього не треба!..
Складаю свій болючий монолог.

Та ця історія банальна –
Не серіал, не детектив,
Не епопея і не драма,
А почуттів моїх архів.

Тебе я прошу зрозуміти:
Не можу більше, відступлю.
Нема де сорому подіти...
Прости... Я лиш його люблю!

Коханому

За що ти мене караєш,
Душу із тіла виймаєш?
За ту незайману мою зраду –
За твою болючу втрату?

За квіти на День народження
Не тобою даровані,
За спогади ненароджені,
За мрії наші зруйновані?

За очей двох схожих погляди,
Чи за те, що зі мною був не ти?
За обійми його затісні,
Та за те, що був першим ти?

Знаєш мене вже покарано,
Розчаруванням душу поранено,
Від розпачу серце крається...
Прошу, не тисни, – зламається!

За що ти мене караєш?
А чи сам ти відповідь знаєш?

Переклад Сидоренко Дарії

Ерік Кестнер

Діловий романс

Як йшла їх стосункам восьма річниця.
(Тож вони один-одному добре відомі)
Раптово втекла їх любов, як водиця,
Як губимо ми капелюшок у домі.

На серці так сумно, а посмішки грають.
Вдаючи, що все добре, цілунки летять,
А що буде далі, обидва не знають.
Вона тихо плаче, він поруч стоїть.

З вікна кораблю можна слати привіти.
«Вже чверть на п'яту, - він тихо сказав,
Можна піти кудись, кави попити».
На фортепіано хтось поруч заграв.

В маленьку кав'ярню вони завітали,
І в чашки дивились із тихим зітханням,
Увечері завжди вони тут бували,
Сиділи одні, і ніц не казали,
І так не збагнули, що стало з коханням.

Переклад Шкарпетко Анни, ЛА-71

Е. Kestner „Sachliche Romanze“

Обыкновенная история

Как день один восемь уж лет пролетело
Все разделили - и радость, и злость,
Но и любовь они как-то несмело
Забыли, как-будто ненужную шляпу иль трость.

Сердца их вдруг стали - две серые льдинки,
Но радостный голос как прежде звучал
И градом катились на платье слезинки,
Он целовал ее и просто молчал.

Оставил корабль только шлейф за окном,
Часы отбивали без четверти пять,
И кофе остыл за унылым столом
Лишь только рояль не хотел замолчать.

Вечер накрыл пеленою молчанья
И в сонном кафе не хотелось впредь лгать.
Мешая в чашках остатки страданья,
С губ не слетало в любви уж признанье,
Хотелось лишь только понять...

Переклад Дергач Дарії, ЛА-63

Червоний Капелюшок та Вовк

За Роальдом Далем

Вовк незабаром зголоднів
Так, начебто не їв сто днів!
І вирішив, що з'їсть Бабусю
(До цих справ завжди був у дусі),
Постукав в двері, й на порозі
Побачив він Бабусю, що була не в змозі
Вимовити й слова — така стурбована була,
Лише прокричати змогла:
"Він з'їсть мене, цей сіромаха хижий!"
Так і було: здобув Вовк їжу...
Проте маленька та худа

Була Бабуся... Ох, біда!
Вовк знову не наситився як треба,
Для нього їжа — основна потреба
Завив він так несамовито!...
Й продовжував голодний вити
Аж доки з лісу не прийшла
Бабусина онучечка мала
Червоний Капелюшок її звали,
Ім'я її пташки співали
Вовк одягнувся у Бабусю хутко
Надівши черевики й хустку,
Він сів у крісло, і чекати
Не довелось йому багато —
Скоро онучка завітала
Зупинилась. Поглянула, та й запитала
Насупившись з-під капелюха:
Чому у тебе величезні вуха?
И промовила їй вовча паща:
А це, щоб чути тебе краще
Тоді питання задала
Бабусина онучечка мала:
Чому у тебе величезні очі?
На що Вовк відповів охоче:
Щоб краще бачити тебе, дитино,
А сам вже думав про єдине
Яка ж бо буде йому їжа,
Така смачна і така свіжа!
Червоний Капелюшок поцікавилась тоді,
Зазираючи в очі біді:
Чому таке розкішне хутро
Ти маєш на тілі, Бабусю?
І якось дуже хитро й мудро
Всміхнулось дівча в капелюсі.
Завив Вовк хижий: "Це не так усе!
Чи не забула в мене запитати ти ось це -
Чому в мене зуби величезні й гострі?"
Аж раптом пролунав з рушниць постріл...
І сіромаха хижий, Вовк
Уже назавжди точно змовк,
Бо тижнів декілька потому,
Гулявши лісом якось раз,
Я героїню Вами вже відому
Без сумніву впізнала враз,
Але була вона не в капелюсі,
А в хутряному вовчому кожусі...

Червона шапочка та Вовк

Прийшов до бабці Вовчик Сірий,
Бо дуже хижий зголоднів.
Злякалася Бабуся білих
Та гострих вовкових зубів.
І каже Вовчик: "Не чекали?",
Бабуся в крик: "Він з'їсть мене!"
Старенька точно відгадала,
Бо зараз Вовк її ковтне.
Але Бабусі, очевидно,
Було замало. Вовк завив:
"Чомусь я зовсім не помітив,
Що я стареньку щойно з'їв".
Шукаючи обід наступний,
На кухні в звіра виник план,
Він з поглядом своїм підступним
Сказав, що почекає там,
Тому що з лісу вже сьогодні
Червона Шапка прибіжить.
І вовк надів бабусин одяг,
(Його не з'їв він вочевидь.)
Надів пальто і капелюх він,
І черевики її, звісно.
Він навіть розчесав кожух свій
І сів в бабусі крісло.
І ось з червоним капелюхом
Заходить дівчинка й пита:
"Чому такі великі вуха?" їй
Вовк відповідає так:
"Щоб краще чути тебе, рідна"
"А очі?" -
Шапочка йому. "А це щоб добре було видно
Тебе, унученьку мою" -
Промовив Вовк і посміхнувся,
Бо в цю хвилину уявив,
Що не її Бабусю,
А й Шапочку Червону з'їв.
"Смачненька буде ця малеча, -
Подумав Вовк, - це вищий клас!"
"Бабуню, бачу ще, до речі,
Що шуба гарна є у Вас".
"Червона Шапочко, можливо,

Про зуби краще скажеш ти?
Хоча це вже не так важливо,
Я з'їм тебе, як не крути."
І посміхнулася унучка,
Дістала миттю револьвер
І вистрілила швидко й влучно.
Ось так прийшла до
Вовка смерть.
За кілька тижнів в лісі я
Червону Шапочку зустрів,
Їй це не личило ім'я
Змінила дівчинка свій стиль.
Вже не червоний капелюх,
Не плащик свій звичайний,
А з хутра вовчого кожух
Вдягла маленька пані.

Переклад Кратовської Ірини, ЛА-82

Крейг Браун

.....крім того

Все більше і більше я розумію, що люди просто-таки не знають як поводити себе погано на вечірках. Ти приходиш на вечірку, сконцентровані погляди проводжають тебе у кімнату з приємними людьми, вони вступають з тобою в цікаву, розважальну розмову, трохи розповідаючи про себе, трохи про вас, і трохи спілкуючись на теми спільних інтересів; ніхто не вживає багато алкоголю, не вступає у суперечку, у певний час ти покидаєш всіх, вдаючи задоволеність (але не надмірну) і обіцяєш підтримувати контакт.

Зазвичай, ще в ті часи, вони дійсно знали як розважитися у зовсім нудний вечір, але сьогодні, здається, люди не хочуть завдати собі турбот. Тому їм би краще залишити кімнату новісінькою, килими чистими, вази неушкодженими, і лише зайву диванну подушку злегка не на місці.

Здається, пройшло вже багато років відтоді, як все змінилося. Люди, які приходили із запізненням, зникли і змінилися на людей, які приходять вчасно, які рано йдуть з вечірки, які відправляють листи вдячності. Молодь у ці дні не виявляє потреби в обговоренні своїх господарів. Я сподіваюся, що все це зміниться з відкриттям нової випускної школи, місце спокушання людей, де випускникам буде надано першокласну основу ганебних манер, незграбних звернень, ображених поглядів і лише Ти, Ти, Ти.

Цей однорічний курс розпочинається у вересні і продовжується аж до липня, але від кандидатів очікується, аби вони приходили на курси в середині листопада і відвідували їх до серпня, залишаючи за собою попільнички переповненими, тарілки немитими і вбиральні у жахливому стані.

Працюючи у наступному порядку, студенти здобудуть базові знання бездумної поведінки і будуть навчені двадцятьом різним видам стандартного роздратування.

Місяць другий: якщо студент дбає про те, щоб розкритися повністю, він повинен у будь-якому разі сходити до ректора, по-перше, зовсім не турбуючись про стукіт у двері. За чашкою кави, у якій він загасить недопалок, йому дадуть повний розклад, і це йому дасть змогу вільно відвідувати лекції.

Різноманіття зухвалих вечірок відбудеться протягом першого місяця, але не хвилюйся, якщо ти будеш потискати руки, слухати уважно та пропонувати допомогу: старих звичок дуже важко позбутися на перших стадіях навчання.

Місяць 3-4: за допомогою манекенів студент буде навчений пильно дивитися крізь людину в пошуках когось більш цікавого. До кінця першого тижня він досягне рівня майстра, і зможе протягом 15 хвилин дивитися на іншу особу без жодного погляду на людину, яка розмовляє з ним.

Місяць 5: від кандидата очікується зникнення без будь-якого виправдання, і немає сенсу турбувати школу щодо його місцезнаходження. До кінця місяця успішні студенти можуть підмовити п'яного товариша зателефонувати декану та висловити своє незадоволення або ображення.

Місяць 6: лектор за спеціальністю "брязкіт монет" буде давати важливі лекції щодо "ролі бряжчання монет як соціального подразника". Учнів проінструктують щодо дзеленчання монет під час одночасного підкидання їх з однієї ноги на іншу. Це буде включено до підготовки для Шоу-вечірки машин, де така поведінка є обов'язковою.

Місяць 7: Музична інструкція. Студентам буде запропоновано вибрати один курс з наступних:

- а) шепотіти слова пісні з незадоволеним обличчям під час танцю;
- б) грати на гітарі-манекені пісні групи Led Zeppelin;
- в) довести вечірку до ступору, поставивши Монті Пайтона і приєднатися до веселих голосів.

Місяць 8: Знищення анекдотів інших. Вибравши час для запитання "Що сталося далі?", щоб почути кінець анекдоту, запитуючи за п'ять секунд до кінця "Може вип'єте щось ще?", продовжуючи "Дійсно таке одного разу сталося зі мною" у висновку до розгульної історії.

Наприкінці, після довгих кепкувань і викрадення кредитної картки, тебе щиро попросять встановити термін платні.

Paul Verlaine

Моё сердце сегодня плачет,
Будто город в дожде утопает,
Что же тоска эта значит,
В сердце мое проникая?

Шум дождя не смолкает,
Он на крышах и на земле.
Для сердца, которое скучает
Эта песня о дожде.

Плачет, рассудок теряя.
Сердце заплакано тоже.
Кто же измены не знает,
Она так на траур похожа.

Нет хуже кары и боли,
Когда я ответа не знаю.
И в сердце моём столько горя.
Но оно без любви и без злобы.

Michel Houellebecq

Город снова в объятиях дня,
Но ночь пока не отступает.
На остановке гул, возня
Меня в реальность возвращает.

Все по-другому, и необъяснимо,
Что нас заставило страдать
Так сильно. Так невыносимо
Мы чувствуем себя опять.

Позади усталость и желанье.
Вспоминаем сладость детских снов
И улыбок наших полутайну.
В плену мы откровения вновь и вновь.

Joe Dassin

A Toi

За тебя,
За ту, что всех красивей и милей,
За череду счастливых наших дней,
За нежность слов и за признание,
За бесконечность ожидания

За тебя,
За девочку, которой ты была,
За ту, какой ко мне пришла,
За все твои воспоминанья,
Где встречи были и прощанья.

За жизнь, в которой есть любовь,
Где свет удачи льется,
Где мы счастливые и вновь
Малыш нам весело смеется.

За меня,
За то, что был безумен иногда,
За то, что не сказал тогда,
Из-за молчанья невопад,
И за холодный взгляд.

За меня,
За дни, где я искал тебя,
За то, как шутишь ты, любя.
За то, что прячу и стыжусь,
Чего хочу, к чему стремлюсь.

За нас,
За то, что вспоминаем каждый час,
За то, что в будущем у нас,
За наши чистые рассветы
И за здоровье всей планеты.

За нас,
За все надежды и мечты,
За встречу, где весной явилась ты,
За счастье всех влюбленных на земле,
За все, что я дарю тебе.

Переклад Криворук Юлії, ЛН-81

*Генріх Гейне
Шельм фон Берген*

На Рейні, в Дюссельдорфі бал
Немов у казці замок сяє;
Там музика дзвінка лунає
І розмаїті маски у танку кружляють.

Там чарівна танцює герцогиня
Її сміється щиро, мов дитина:
Граційний й спритний в неї кавалер,
І все у нього на світський манер.

Чорна маска з оксамиту,
І погляд під маскою жвавий.
Мов сталевий відблиск
Добутого з ножен кинджалу.

Радіє й шаленіє люд,
Прославляючи почесну пару.
Під руку з Дрікесом Маринибель,
І він на вухо жарти їй гаркавить.

А труби тим часом продовжують грати.
І реве контрабас, мов безумний.
Але скінчився танок
І змовкнув оркестр вельми шумний.

"Ваша світлість, дозвольте піти:
Мені час повертатись додому".
Проте герцогині лиш смішно стає:
"Ні в якому разі! Я вас не пущу!
Я з Вами так мало знайома!"

"Ваша світлість, дозвольте піти:
Своїм виглядом люд я жахаю".
Проте герцогині лиш смішно стає:
"Я Вас не боюсь, і
Ваше обличчя Я бачить бажаю".

"Ваша світлість, дозвольте піти:
Дитина я темряви й ночі".
Проте герцогині лиш смішно стає:
"О ні, дозвольте поглянуть Вам в очі!"

Даремні були вмовляння його,
Похмурі, сумні та журливі;
І ось силоміць зірвала вона
З нього маску нетерпеливо.

"Це з Бергена кат!" - навкруг юрба
Закричала
І тихо із жахом назад відступала.
Герцогиня ж, зомлівши, в обійми
Чоловікові впала.

Та герцог розумний був чоловік:
Ганьбу і неславу дружини умить
Владнати він зміг.
Вийнявши меч, він мовив до ката:
"Люб'язний, стань на коліна!"

Цим ударом меча посвячую тебе
В лицарі на честь герцогині,
Оскільки ти шельма, то звися
Ти Шельм,
Одначе, фон Берген віднині!"

Так став вельможею кат,
нащадки його іменитими,
І процвітав на Рейні рід його.
Та нині укрили всіх важкі плити.

Йоганн Вольфганг фон Гете
Чи справді втратив я тебе?

Чи справді втратив я тебе?
Чом ти пішла, моє кохання?
І досі чую в тишині
Я голосу твого звучання.

Як мандрівник з тривожним хвилюванням
Спрямовує свій погляд до небес,
Де жайвір високо у небі невидимий
над ним співа своїх чарівних п'єс,

Так погляд мій прямує нетерпляче
Крізь поле, хащі й дикий ліс.
Так вірші всі мої шалено
Кричать тобі: «Вернись, вернись!»

Переклад Щербакова Антона, ЛН-81

Г. Гейне

Я мріяв, марив, вирішив піти
На пошуки по всіх усядах світу:
Любові квітку, святістю налиту,
Неоціненний скарб я цей хотів знайти.

Питав у кожному домі про її сліди,
У кожного благав любов відкрити,
Й немов жебрак, що просить оксамиту,
Зумів лише презирства досягти.

І цілу вічність я блукав світами,
Та із пустими все-таки руками,
Утомлений, додому повернувся знов.

До мене підійшла ти неквапливо,
Тобі я глянув в очі і - о, диво!
Нарешті я знайшов цей дар небес - любов.

Переклад Завгородньої А., ЛН-81

Г. Гейне

Якось у подорожі випадково
Зустрів улюблену сім'ю.
Вони впізнали мене радо,
Матуся, батько і сестра.

Як я ся почуваю
Питають, й тут же чую я,
Що буцім-то я не змінився,
Лише обличчя щось бліде.

Питаю, як там тітка і кузина,
І як там друзі-хлопчаки,
і також як маленька ручка,
що ніжні дзвоники трима.

І про одружених питаю,
І говорю я поміж тим,
І радісно мені відповідають,
Що вони будуть за сім днів.

Я радісно усіх вітаю,
Й любові повний шепочу,
щоб їх від мене привітали,
десь так зо тисячу разів.

Між тим сестричка закричала,
що ручки ніжні та малі
вони великі зараз стали,
і опустилися у Рейн.

Коли сміється ця мала,
Що схожа на закоханих,
У неї очі ті самі,
Зробилися ж мої убогими.

Переклад Мазурик Юлії, ЛН – 81

*Генріх Гейне
Мойй мамі Б. Гейне*

У божевільних мареннях тебе я залишав,
Щоб світ весь до кінця пройти,
Бажав я там любов знайти,
І вже її у мріях обіймав.

На кожній вулиці я цю любов шукав,
Із кожного вікна їй руки простягав,
І лиш про дар маленький завжди її прохав,
У відповідь завжди лиш холод відчував.

В любові я, як завжди, помилився,
Ні разу так із нею й не зустрівся,
Додому хворий і в печалі я прийшов.

І ось назустріч я тобі іду,
І, ох! В очах твоїх знайду,
Ту шукану солодкую любов.

Генрих Гейне

Гімн

Я - меч, Я - пламя!
Вам освещал я темноту
Начала грозной битвы,
Я впереди, в первом ряду,
Вокруг меня убиты
Тела друзей лежат.
Но вот пришел победы час -
И в охватившем резко нас
Триумфном пении звучат
Поминовенные хоралы.
Вокруг меня убиты
тела друзей лежат.
Печаль и радость забыты
Быстрее минуты бежат.
Стук барабанов зовет к себе,
Возрождая к новой борьбе.
Я - меч, я - пламя!

Переклад Мазурик І., ЛА-82

В. Шекспір. Сонет 130

В ее глазах не вижу блеска я,
Уста ее кораллами не назвешь,
И кожа у нее не белоснежна,
И волосы красивыми не наречешь.

Много цветов встречал я на своем веку,
Но цвета их не вижу я в ее щеках.
Чтоб пахла она лучше, чем духи, сказать я не могу,
Ее дыханье слышу я в своих ушах.

Люблю я ее глос до боли уж ведомый,
Хоть музыка звучит намного уж приятней.
А госпожа ступает по земле знакомой,
Да так, что кажется все более занятней.

И если честным быть, любовь моя уж так редка,
Похожей не встречал я никогда.

Переклад Мазурик І., ЛА-82

В. Шекспир

Сонет 29

Когда в немилости людских я взглядов и судьбы,
И в одиночестве скорблю над положением своим,
Рыданья, что уходят в небеса, все так пусты,
Что проклиная рок, смотря со стороны,
Хочу надеяться на большее богатство,
На популярность и друзей среду,
И жажду я иметь похожее удаьство,
И вместе с тем доволен за свою судьбу;
При мыслях этих презираю я себя,
Случайно вспомнил о тебе, о состоянии своем,
Как жаворонок при восходе дня
С мрачной земли на небесах поет;

Запомни ты навечно: любовь обогащает,
Свою судьбу на царскую уж никогда не поменяю.

Переклад Лахман І., ЛА-61

В. Шекспір.

Сонет 29

Я партію із долею програв,
Не витримав поразки, застогнав
Король, обернений у пішака,
Та марних сліз не чують небеса.

Я серце задрощами отруїв
До тих надій, вершин, що не мої,
Чужого талану і золотих сузір'я,
Бо сам - жебрак в своєму царстві мрій.

Та лиш згадаю погляд твій чудовий,
Я жайворонком мчусь за край землі,
Я ладен запалити всі аврори,
Щоб ангели тобі співали гімн.

Краплини твоїх ніжних почуттів
Не варте й золото всіх королів.

Переклад Шадрової Алли, ЛА-83
В. Шекспір.

Сонет 8

О, Музико, ти - радості і щастя звук,
Чому ж скорбота порухів твоїх
Породжує п'янку нестерпність мук?
Чом твої сльози супроводить сміх?

Чи ж туга ця, невичерпна і млосна,
Як докір в унісон тремтливим звукам,
Бринить в твоєму серці суголосно
Самотнім і невістражданим мукам?
Прислухайся ж до шепотіння струн -
Немовби батько з матір'ю і сином,
Тамуюючи пліч-о-пліч стрункість дум,
Злились у ніжну пісню воєдино.

Звістує їх окрилене співзвуччя:
В самотності загибель неминуча.

Переклад Кричевської, ЛА-82

В. Шекспір
Сонет 42

Не горе в тому, що вона твоя,
А бачити, що ти в її полоні.
Ось в цьому вся біда моя:
Навік лишитись без любові.

Я сам відмовку вам готую:
Кохаючи мене, її ти покохав,
А мила зустріч подарує
За те, що ти найкращим в світі став.

Якщо я втратити все маю -
Все ваше те - що і моє.
Кохання ж ти її тримаєш,
Тримає і вона твоє.

Та якщо друг і я - одне обличчя,
Тоді вона мене ще досі кличе.

Йоганн Вольфганг фон Гете

Встреча и расставание

Неутомимо сердце мое билось,
Разум чувства был не в силах превозмочь;
Уж над землею сумерки сгустились,
И на горы опустилась ночь.
Стоял в туманном платье
Там дуб - могучий великан,
Где вырвавшись из кущ объятий,
Мрак сотнею очей сверкал.
Вышла из-за облаков луна,
Скорбя вокруг взирая,
И легкокрылые повеяли ветра,
Прекрасным шелестом мой слух лаская;
Ночь тысячи чудовищ создавала,
Не знало мужество мое конца:
В сердце моем было зноя немало,
А в жилах - огня.
Тебя увидел я, и неземная радость
Нахлынула внезапно на меня,
Хотел побыть с тобой лишь малость,
И каждый вздох мой только для тебя.
Весенний розовый рассвет
Вдруг озарил любимое лицо.
И нежности твой взгляд, о нет!
Надеялся, но не заслужил его!
Но вот уж, с утренней зарею
Щемило сердце мне в груди:
В твоих глазах я видел столько боли,
И столько сладостной тоски!
Я уходил, а ты стояла,
Смотрела вслед мне взглядом, полным слез,
И как, однако, ты любить бы рада,
И быть любимою всерьез!

Постачальник сміху

Генріх Белль

Коли мене питають про мою професію, я бентежусь: червонію, заїкаюсь, і це я, відомий взагалі-то як впевнена людина. Я заздрю людям, які можуть сказати: «Я каменярь». І я заздрю перукарям, бухгалтерам, письменникам за простоту їх відповіді на це питання, всі ці професії зрозумілі самі по собі і не вимагають довгих пояснень. Я ж на таке питання відповідаю: «Я постачальник сміху». Така відповідь викликає інші питання, тоді на друге питання: «І Ви на це живете?», - правдиво відповідаю, - «так». Я справді живу з власного сміху, і живу я добре, мій сміх – комерційними словами - користується попитом..

Я хороший, досвідчений сміхопостачальник, ніхто не сміється як я, ніхто так не володіє нюансами мого мистецтва.

Довгий час я, щоб уникнути обтяжливих пояснень - називав себе актором, але мої навички міміки та вимови такі низькі, що мені ця назва не підходила. Я люблю правду, а правда полягає в тому, що я постачальник сміху. Я не клоун і не комік. Я не веселю людей, але вдаю веселість: я сміюсь як римський імператор або сентиментальний абітурієнт. Сміх 17-го століття для мене такий же знайомий як і 19-го. І коли потрібно, я сміюсь через всі століття, через всі верстви суспільства, всі вікові категорії: я просто навчився, як люди вчаться підбивати підбори черевиків. В моїх грудях сміх Америки, Африки, білий, червоний, жовтий сміх, і за відповідну плату вибираю такий сміх, якого хоче замовник.

Я став незамінним, мене записують на платівку або на плівку, і директори радіоп'єс ставляться до мене з повагою. Я сміюсь меланхолійно, стримано, істерично - сміюсь як кондуктор в трамваї або як практикант з підприємства харчової промисловості. Ранковий сміх, вечірній, нічний сміх, сміх у сутінках, коротше: де і як би не треба було сміятися – я роблю це чудово.

Повірте, що така робота виснажлива, особливо тому що – це теж належить до моєї спеціальності – я також повинен володіти заразливим сміхом. Так я став незамінним для коміків третього і четвертого рангу, які по праву переживають за свої дотепи. Майже щовечора я буваю у вар'єте у якості хисткого клакера, щоб вибухнути заразливим сміхом у слабких місцях п'єси. Це має бути майстерна робота: мій рішучий, гучний сміх не повинен пролунати зарано або запізно, він має з'явитись у необхідний момент – і коли я заплановано лопаюся від сміху – всі глядачі заливаються від сміху разом зі мною, і це рятує слабкі жарти. Потім я, виснажений, підкрадаюся до гардеробу, одягаю своє пальто, радіючи тому, що в мене нарешті кінець робочого дня. Вдома для мене зазвичай лежать телеграми з повідомленням: «Терміново необхідний Ваш сміх. Прийом у вівторок» і трохи пізніше я їду в перегрітому швидкісному поїзді та жаліюся на свою долю.

Кожен зрозуміє, що після роботи або у відпустці в мене немає особливого бажання сміятись: дояр щасливий, коли може забути про корову, каменярь - про будівельний розчин, а у теслярів вдома бувають зламані двері чи ящики столів, які відкриваються з великими труднощами.

Кондитери люблять солені огірки, м'ясник – марципани, а пекар віддасть перевагу ковбасі, а не хлібові; тореадор любить доглядати за голубами. Боксер блідне, якщо в його дитини піде кров з носа: я все це розумію, тому я ніколи не сміюся після роботи. Я надзвичайно серйозна людина, і люди вважають мене – можливо справедливо – песимістом.

В перші роки нашого шлюбу дружина часто просила мене: «Ну посмійся ж-бо», але тепер їй стало зрозуміло, що я не можу виконати це бажання. Я щасливий, коли я можу розслабити м'язи обличчя та відпочити.

Так, мене нервує чужий сміх, тому що надто нагадує мені про мою роботу. Таким чином, ми живемо тихим, спокійним життям, тому що моя дружина також забула, як сміятися. І коли я знову часом ловлю її на усмішці, починаю усміхатись і сам. Ми розмовляємо одне з одним тихо, тому що я ненавиджу шум вар'єте, ненавиджу шум, пануючий в студії. Люди, які мене не знають, думають, що я замкнений. Можливо, так і є, адже мені доводиться надто часто відкривати рот, щоб сміятися.

Безпристрасно я проходжу через власне життя, лише зрідка дозволяючи собі легенько посміхнутись, і часто я задумуюсь, чи сміявся я коли-небудь посправжньому. Думаю, ні. Мої брати і сестри кажуть, що я завжди був серйозним хлопчиком.

Тож сміюсь я багато, а свого власного сміху не знаю.

Переклад Ольги Саннікової, ЛА-82

Наверное, у нее есть розовая рубашка

Вольфганг Борхерт

Они оба сидели на перилах моста. Их брюки были тонкими, а перила моста ледяными. Но люди здесь к этому привыкли. Даже к тому, что было очень твердо. Они сидели здесь. Дождь то шел, то не шел, то снова шел. Они сидели и разговаривали. Так как на войне они видели только мужчин, сейчас они смотрели только на девушек. Вот, прошла одна. «У нее такой носик, что на нем можно было бы выпить кофе», - сказал Тимм. «А если она так долго будет рассказывать по солнцу, молоко скиснет», - ухмыльнулся другой. Потом прошла еще одна. «Каменный век», - констатировал Тимм. «Все заросло паутиной», - сказал другой. Затем прошли мужчины. В них не было пущено ни одного острого словца, это были ученики слесаря, служащие с белой кожей, школьные учителя с

гениальными подопечными и в потрепанных штанах, толстый мужчина с толстыми ногами, астматик и трамвайщик с армейским шагом. А потом появилась она. Она была совсем другой. Создалось впечатление, что она должна пахнуть персиками. Или идеально чистой кожей. Разумеется, ее звали особенным именем – Эвелин, или что-то в этом роде. Затем она прошла. Они оба смотрели ей вслед. «Наверное, у нее есть розовая рубашка», - заметил Тимм. «Отчего же», - сказал другой. «Ну, - ответил Тимм, - у таких как она, всегда есть розовая рубашка». «Глупость, - сказал другой, - у нее точно так же может быть и голубая». «Не может быть, понимаешь, не может. У таких всегда есть розовые рубашки. Я это знаю совершенно точно, мой друг». Тимм повысил голос, когда говорил. И тут другой ему сказал: «Наверное, ты одну такую знаешь?». Тимм ничего не ответил. Они так и сидели там, и мост казался ледяным через их тонкие брюки. И тут Тимм ответил: «Нет, я не знаю. Но я знал одного мужчину, у которого была девушка с розовой рубашкой. У солдата. В России. В его бумажнике всегда был кусочек розовой ткани. Но он никому его не показывал. Но однажды он упал на землю. И в этот момент его все увидели. Но он ничего не сказал. Он только покраснел. И стал как этот кусочек ткани. Совсем розовый. Потом, вечером, он мне объяснил, что эту ткань он получил от своей невесты. Ну, как талисман, знаешь. У нее одни только розовые рубашки, и этот кусочек от одной из них», - сказал он. «Ну, и?», - спросил другой. Потом Тимм тихо сказал: «Я отнял его и высоко поднял». И все мы громко смеялись. Мы смеялись не менее получаса. «А потом?», - спросил тот у Тима. Тимм посмотрел на свои колени. «Он его выбросил», - сказал он. Затем Тимм посмотрел на другого: «Да, он его выбросил, а потом его убили. Его убили уже на следующий день». Они оба замолчали. Они сидели на перилах и ничего не говорили. Но вдруг другой сказал: «Ерунда». И повторил еще раз: «Ерунда» «Да, я знаю, - сказал Тимм, - действительно, это ерунда. Совершенно ясно. Я тоже это знаю». А потом добавил: «Но все равно это смешно, правда же, смешно». И Тимм засмеялся. Они оба стали смеяться. Тимм сжал кулак в кармане своих брюк. При этом он сжал маленький кусочек розовой ткани. От того, что кусочек ткани уже давно лежал в его кармане, цвет был уже не таким ярким. Но он по-прежнему оставался розовым. Он привез его из России.

Кухонные часы

Вольфганг Борхерт

Как он подходил, они заметили издалека: так сильно он бросался в глаза. Лицо его было совсем старым, но когда он шел, было видно, что ему только двадцать лет. Со своим старым лицом он подсел к ним на скамейку. И тогда он показал им то, что держал в руках.

– Это были наши кухонные часы, – сказал он и посмотрел по очереди на всех, кто сидел на скамейке, греясь на солнышке. – Да, я их все-таки нашел. Они остались...

Он держал круглые белые, как тарелка, кухонные часы перед собой и стучал пальцем по цифрам, нарисованным голубым цветом.

– Они не представляют собой никакой ценности, – сказал он, извиняясь, – даже я это знаю. Также они не являют собой чего-либо прекрасного. Они только как тарелка покрытая белой глазурью. Но голубые стрелки смотрятся все еще мило, я полагаю. Стрелки – это всего-навсего свинец. И, к тому же, теперь они уже не ходят. Нет. Внутренне они мертвы, это уже точно. Но выглядят они, как всегда. Даже если они больше не идут.

Он осторожно провел кончиком пальца по краю тарелочных часов. И едва слышно сказал:

– А они остались...

Сидящие на скамейке на солнце ничего не видели. Мужчина разглядывал свои ботинки, а женщина смотрела за своей детской коляской. Потом кто-то сказал:

– Вы, пожалуй, все потеряли?

– Да, да, – сказал он радостно, – подумайте, ведь, в самом деле, все! Только они здесь, они остались, – и он вновь поднял часы вверх, как будто остальные их еще не видели.

– Но они больше не идут, – сказала женщина.

– Нет, нет, не идут. Они сломаны, я это отлично знаю. Но ведь снаружи они по-прежнему целые, как всегда: белый и синий, – и он снова показал им свои часы. – И, что самое прекрасное, – продолжил он взволнованно, – кое-что я вам еще не рассказал. То есть это просто прекрасно: подумайте-ка, они остановились на половине третьего. Как раз в полтретьего, подумайте-ка.

– Тогда, в полтретьего, ваш дом попал под бомбежку, – сказал мужчина и важно выпятил нижнюю губу. – Я часто это слышал. Когда взрывается бомба, часы останавливаются. Это от давления.

Он посмотрел на свои часы и поник головой.

– Нет, любезный господин, нет, здесь вы заблуждаетесь. Это совершили не бомбы. И не нужно говорить о бомбах. Нет. В полтретьего все было по-другому, но вы этого не знаете. Ведь дело в том, что они остановились ровно в половину третьего. И не в четверть пятого или в семь. В половину третьего я всегда

приходил домой. Я имею в виду, ночью. Почти всегда в полтретьего. Вот в этом как раз все и дело.

Он окинул остальных взглядом, но они отводили глаза. Тут он кивнул на свои часы:

– Тогда я, естественно, был голоден, не так ли? И я всегда шел на кухню. Там было тогда всегда полтретьего. И тогда, тогда неизменно приходила моя мать. И как бы тихо я не открывал дверь, она всегда меня слышала. И когда я в темной кухне искал что-нибудь поесть, внезапно зажигался свет. Тогда она стояла там в ее шерстяной кофточке и красной шали. И босиком. Всегда босиком. И при этом наша кухня была выложена кафельной плиткой. И она щурилась, потому что свет был слишком ярким. К тому времени она уже непременно засыпала. Это была ночь. «Опять так поздно», – говорила она тогда. Больше ничего. Только: «Опять так поздно». И тогда она делала мне ужин и смотрела, как я ем. При этом она всегда потирала ноги друг об друга, так как кафель был очень холодным. Но она никогда не обувалась. И она сидела возле меня долго, пока я не наемся. И после я слышал, как она убирала тарелки, когда свет в моей комнате был уже погашен. Так было каждую ночь. И чаще всего именно в полтретьего. Это все само собой разумеется, я полагал, что она мне ночами на кухне готовит еду. Она так делала всегда. И она ничего больше не говорила, лишь: «Опять так поздно». Но так она говорила всякий раз. И мне казалось, так будет всегда. Для меня это само собой разумелось. Все это. И так я думал всегда.

Одно мгновение все на скамейке молчали. Тогда он тихо сказал:

– А теперь? – он оглянулся на остальных. Но не нашел поддержки. Тогда он тихо промолвил в бело-голубое лицо часов: – Теперь, теперь я знаю, что то был рай. Настоящий рай.

На скамейке все еще молчали. Тогда женщина спросила:

– А ваша семья?

Он смущенно улыбнулся:

– А, мои родители? Да, их тоже нет. Ничего нет. Ничего, представьте себе. Ничего нет.

Он смущенно улыбнулся остальным. Но они на него не смотрели.

Тогда он опять поднял часы и рассмеялся:

– Только они здесь. Они остались. И это просто прекрасно, что они остановились точно на половине третьего. Точно в полтретьего.

Больше он ничего не говорил. Только лицо его было старым. И мужчина, который сидел возле него, уставился на свои ботинки. Но он их не видел. Он непрерывно думал над значением слова «рай».

Если бы акулы были людьми

Берт Брехт

- Если бы акулы были людьми, спрашивала господина К. маленькая дочь его хозяйки, "были ли они любезнее тогда к маленьким рыбкам?"

- Конечно, - говорил он. - Если бы акулы были людьми, они бы построили в море для маленьких рыб огромные садки со всевозможной пищей в них, как с растениями, так и с животными. Они заботились бы о том, чтобы в садках была всегда свежая вода, и, вообще, они бы устраивали всевозможные санитарные мероприятия, если бы, например, рыбка ранила плавник, то ей бы тотчас же сделали повязку, чтобы она не покинула акул преждевременно.

Чтобы рыбёшки не становились печальными, время от времени проводились бы большие водные фестивали; так как веселые рыбки на вкус лучше, чем унылые.

Естественно, в тех больших садках были бы и школы. В этих школах рыбки бы учились, как нужно плавать в пасти акул. Они нуждались бы, например, в географии, чтобы могли находить больших акул, которые лениво где-то лежат. Но конечно же, главным было бы моральное образование рыбок. Они были бы обучены, что самое лучшее и самое прекрасное - пожертвовать собой добровольно, и они должны были бы верить акулам, когда те говорят, что заботятся о прекрасном будущем. Рыбкам внушали бы, что такое будущее гарантировано, только если они будут учиться послушанию. Всех низких, материалистических, эгоистичных и марксистских наклонностей они должны были бы остерегаться, и сразу же сообщать акулам, если бы кто-то из них проявил такие наклонности.

Если бы акулы были людьми, они, естественно, вели бы между собой войны, чтобы захватывать чужие садки и рыбок. Они бы заставили и собственных рыбок идти на войну. Они учили бы их, что между ними и рыбками другой акулы существует огромная разница. Рыбки, объявили бы они, как известно, безмолвны, но они молчат на абсолютно разных языках и поэтому вообще не могут понять друг друга. И каждая рыбка, которая на войне убьет пару вражеских рыбок, молчащих на другом языке, получила бы медаль с водорослей и ей бы присвоили титул героя.

Если бы акулы были людьми, у них, естественно, также было бы и искусство. Там были бы прекрасные картины, на которых зубы акул были бы расписаны в великолепных цветах, а их пасти были бы изображены, как декоративные парки, в которых можно отлично резвиться.

Театры на морском дне показывали бы, как мужественные рыбки воодушевленно плывут в пасти акул, и музыка была бы настолько прекрасна, что рыбки под ее звучание, во главе с оркестром, убаюканные самыми приятными мыслями, мечтательно устремлялись бы в акулы пасти.

Была бы также и религия, если бы акулы были людьми. Она учила бы, что впервые рыбки по-настоящему начинают жить только в животе акул.

Впрочем, рыбки перестали бы, как сейчас, быть равными. Некоторые из них получили бы должности и были бы главнее других. Некоторым большим даже разрешено было бы есть тех, что меньше. Это было бы приятно акулам, так как они могли бы тогда чаще получать большие куски. И большие, занимающие должности, рыбки заботились бы о порядке, были бы преподавателями, офицерами, инженерами по строительству садков.

Короче говоря, культура в море появилась бы лишь если бы акулы были людьми.

Переклад Ярослава Овсієнка, ЛН-81

Це – правда

Густав Майрінк

Мій любий друже Верндорфер!

На жаль, не заставши Вас вдома, я змушений у письмовій формі просити Вас з'явитися сьогодні ввечері із Цаврел і доктором Ролофом до мене.

Ви тільки уявіть собі, відомий професор філософії Аржуна Ціцерльвайс із Швеції (Ви ж читали про нього?) вчора цілу годину обговорював зі мною спіритичні феномени у клубі «Лотос», і я запросив його сьогодні погостювати в мене – і він погодився.

Він бажає познайомитися з вами усіма, і, на мою думку, якщо ми візьмемо його як слід у перехресний вогонь, то зможемо зацікавити нашими справами, і, таким чином, надамо людськості, мабуть, неоціненну послугу.

Отже, Ви обов'язково прийдете, чи не так? (Доктор Ролоф має взяти з собою фотографії).

Терміново щиро Ваш Густав.

П'ятеро добродіїв після вечері повернулися в курилку. Професор Ціцерльвайс забавлявся з попільничкою у формі риби-їжака, що стояла на столі.

« Те, що Ви мені тут розповідаєте, пане Ролоф, звучить зовсім дивно, а для неспеціаліста ще й приголомшливо; втім, наведені Вами докази, що нібито можна сфотографувати майбутнє, абсолютно непереконливі.

Більше того, вони допускають набагато простіше пояснення. Давайте підсумуємо: ваш друг, пан Цаврел, стверджує, що він являється так званим медіумом, тобто його безпосередня близькість до певних осіб призводить до виникнення незвичайних феноменів, які непомітні неозброєним оком, але фіксуються фотографічно.

Таким чином, ви, панове, сфотографували одного дня з виду цілком здорову людину і під час проявлення плівки...»

« Абсолютно вірно, під час проявлення плівки на сфотографованому обличчі з'явилася купа шрамів, які пізніше, через два місяці, вибачте, два місяці, утворилися на шкірі даної особи внаслідок перенесеної віспи», – перебив доктор Ролоф.

« Добре, добре, пане докторе, вибачте, дайте мені лише договорити! Припустимо, що не існує жодного доказу, – пардон, панове, я лише до слова так сказав, отже, жодного доказу, то як Ви збираєтесь доводити, що таким чином начебто було сфотографовано майбутнє?!

Я кажу (взагалі-то ваш дослід зовсім не новий), оптична лінза просто чіткіше фіксує зображення, вона здатна вгледіти більше ніж людське око, і тому вона побачила віспяні пустули в зародку, ті самі пустули, які через один чи два місяці, як ми це назвемо, раптово «спалахнули» в той час, коли хвороба набрала гостроти».

Тріумфуюче він оглянувся навколо, хвилю насолоджувався поставленими в тупик опонентами і під жадібними косими поглядами старанно взявся потягувати напівпогашену сигару, поглядаючи на її ледве жевріючий кінчик.

«Ймовірно, пане професоре, але як Ви поясните наступне?, – взяв Цаврел слово. – Одного дня ми фотографуємо молодого чоловіка, власне, ми нічого про нього не знали, так, короткочасне знайомство у кав'ярні, можливо, нам би й не прийшла в голову ідея проводити з ним експеримент, коли б не Густав без будь яких на те підстав відчув у цьому випадку щось особливе, науковий матеріал у нашому розумінні.

Ми робимо зйомку, проявляємо плівку і на фото посеред лоба чітко з'являється чітка чорна пляма округлої форми».

Коротка мовчанка. « Ну і?» – запитав філософ. « Ну і через чотирнадцять днів молодий чоловік застрелився – пострілом в лоба. Погляньте-но, ось тут на цьому місці – ви тримаєте обидві фотографії, одна зроблена після смерті, інша чотирнадцятьма днями раніше. Порівняйте самі!»

На декілька хвилин професор Ціцерльвайс поринув у глибокі роздуми і його обличчя потемніло як блакитний папір для упаковки цукру.

« Цього разу ми йому добре всипали!» –шепотів Верндорфер, потираючи руки. Але тут професор стрепенувся і запитав: « Молодий чоловік бачив фотографію з плямою на лобі власними очима? Так? Ну в такому разі все ясно: чоловік ще тоді виношував у собі суїцидальні ідеї. Ви показали йому фото, і він, мабуть, добре знаючи про спиритичний експеримент, підсвідомо навіював собі думки про самогубство.

Не те щоб це стало причиною його смерті, зовсім ні, але він вистрілив собі в лоба, звичайно, не усвідомлюючи, що цей замисел з'явився в нього після споглядання фото.

Якби він не побачив фото, то він вибрав би інший вид смерті – утоплення, повішення, отруту або щось подібне».

« А пляма – яким чином пляма з'явилася на фото?»

« А пляма була лише тінню, пилинкою в об'єктиві, комахою, що, напевно, пролітала поруч, дефектом фото або чутливого матеріалу для пакування.

Одним словом – з такими доказами вам нічого приходити до такого дослідника як я».

Засмучені сиділи друзі, проковтнувши образливий потік красномовства професора Аржуни Ціцерльвайса, котрий сповна насолоджувався своєю перемогою.

« Якби тільки цьому типу можна було щось заперечити на його гіпотези, – шепнув господар дому доктору Ролофу. – Подивись-но, який він нудотний, коли так пустословить; ну хіба він не виглядає зі своєю борідкою і вусиками так, наче йому чорний висячий замок під носа повісили?; противний хлопець і зовсім не схожий на шведа. Ціцерльвайс! Професор Аржуна Ціцерльвайс!»

« Не гарячкуй, – заспокоїв Ролоф свого товариша, в той час як Верндорфер в поті чола намагався розтлумачити професору, котрий вперто відмовлявся вірити в спиритизм, основні поняття мистецтва. – Не хвилюйся. Та Боже правий, чи ми всі з глузду з'їхали? Ми ж найголовнішого не розповіли! Панове! *Фото без голови!*»

« Ура, це ж був наш перший і найвдаліший експеримент, – закричали всі. – Слухайте, пане професоре!»

« Дайте мені розповісти», – вигукнув Густав з радістю.

« Пане професоре, Ви не знаєте тут у місті одного франта? Ні? Власне, це не біда, він зараз обер-лейтенант, а в той час він торгував цикорієм у одному магазинчику. З тих пір сплигло вже років п'ятнадцять, а ми тоді щойно розпочали наші спиритично-фотографічні експерименти.

Чорт його знає, як ми надібали цього продавця, але ми взяли його на приціл і вирішили сфотографувати, хоча він добряче відпирався (а був він страшенним боягузом) в ході спиритичного сеансу при магnezійному освітленні.

Під час сеансу так нічого й не трапилося, не проявився навіть найменший феномен – але тим дивнішим був результат на фото. Я потім його пошукаю, щоб Ви самі переконалися. Ми швидко проявили негатив і оніміли – *не було голови*; жодного сліду! Просто не було!»

« Можливо», – перебив професор Ціцерльвайс. « Та слухайте, що було потім. Ми порадилися туди-сюди, і, не прийшовши до якогось спільного висновку, акуратно запакували плівку та віднесли її наступного дня до Фухса – професійного фотографа, якраз навпроти Обстгасе.

Ну і він також застосовує найрізкіші хімічні проявники, щоб якомога більше «витягнути» з негатива.

І дійсно, все чіткіше над комірцем сорочки, там, де повинна бути голова, з'являються тринадцять однакового розміру світлих плям, дивіться, ось так впорядковані: одна – дві, одна – дві, чотири, чотири і одна! Типове розміщення небесних тіл у сузір'ї *Альдебаран!*

Ну, пане професоре, тепер Ви переконані?

Символ говорить сам за себе!»

Професор Ціцерльвайс подивився дещо зніяковіло на фото. « Я не зовсім розумію, яке це має відношення до нібито сфотографованого вами майбутнього?»

« Невже Ви, пане професоре, ще й досі не зрозуміли?, – закричали всі, перебиваючи один одного. – Чоловік вибрав кар'єру *військового* і пішов служити в піхоту, «активувався», як кажуть в Австрії».

І тут вчений випустив свою сигару; від здивування він ледве вимовив:

« Гм, гм, це правда, правда».

Переклад Юлії Криворук, ЛН-81

Стефан Цвейг "Лист незнайомки"

Наша дитина вчора померла – ти її ніколи не знав. Ніколи, навіть у хвилини короткої випадкової зустрічі ти не подивився на це маленьке квітуче створіння, породжене тобою. Тепер, коли у мене була дитина, я довго ховалася від тебе; моя туга за тобою стала менш болючою, я, здається кохала тебе менш палко, у крайньому разі це кохання вже не спричиняло мені нестерпних страждань. Я не хотіла ділити себе між тобою і сином, і я віддала себе не тобі, улюбленцю долі, чие життя проходить повз мене, а дитині, якій я була потрібна, яку я мала годувати, яку я могла цілувати і обіймати. Я неначе звільнилася від тієї туги за тобою, від влади долі, з того часу як з'явився на світ інший "ти", що насправді належав мені – лише рідко, дуже рідко я покійно наближалась до твого дому. Єдине, що я робила, це кожного року я відсилала тобі білі троянди до твого дня народження, такі само, які ти мені подарував тоді, після нашої першої ночі кохання. Чи спитав ти себе за ці десять, за ці одинадцять років, хто тобі їх посилає? Можливо ти згадав про ту, якій одного разу подарував такі троянди? Я не знаю і ніколи не дізнаюсь твоєї відповіді. Лише один раз на рік простягти тобі їх із темряви, відновити пам'ять про ту зустріч – цього було мені достатньо.

Ти ніколи не знав наше бідне дитя, - сьогодні я шкодую, що ховала його від тебе, тому що ти б його любив. Ти не знав нашого бідного хлопчика, ти ніколи не бачив, як він посміхався і широко розкривав свої темні, розумні очі – твої очі! – випромінюючи яскраве, радісне світло на мене і на увесь світ. Ах, він був такий веселий, такий милий: у ньому по – дитячому повторювалась уся твоя жвавість, твоя стрімка, рухлива уява: він міг годинами захоплено гратися з чимось, так само як ти граєш з життям, а потім знову зосереджено сидіти над своїми книжками. Він все більше ставав схожим на тебе; у нього вже явно почала проявлятися властива тобі двоїстість, суміш серйозності і легковажності, і чим більше він був схожим на тебе, тим сильніше я його любила. Він добре вчився, тріщав французькою, наче маленька сорока, його зошити були найохайнішими в усьому класі, і якими він був милим у своєму чорному оксамитовому костюмі чи у білій матроській курточці. Він завжди був найелегантнішим, де б він не з'являвся; коли я гуляла з ним по пляжу Гардо, жінки зупинялися і гладили його довге русяве волосся;

коли він катався на санчатах у Земмринзі, люди оберталися і з захопленнями милувалися ним. Він був такий милий, такий ніжний і ласкавий. Минулого року, коли він вступив до інтернату Терезіанум, він носив свою форму і маленьку шпагу, так само як паж вісімнадцятого століття, - тепер на ньому лише сорочечка, і він бідний лежить з посинілими устами і складеними на грудях рученятами.

Але ти, можливо, спитаєш мене, як я могла виховувати дитину у таких розкошах, як змогла я дати йому усі радощі легкого, безтурботного життя вищого світу. Коханий мій, я говорю з тобою з темряви; я не соромлюся, я хочу тобі сказати, ти тільки не лякайся, коханий, - я продавала себе. Я не ставала тією, кого звать дівчина з вулиці, повією, але я продавала себе. У мене були багаті друзі, багаті коханці: спочатку я шукала їх, - потім вони шукали мене, тому що я була – чи помічав ти це колись? – дуже вродливою. Всі, кому я віддавалася, кохали мене, були вдячні мені, прив'язувалися до мене, - тільки не ти, не ти, коханий мій!

Переклад Матковської Ганни, ЛА-61

Дженні Джозеф. Попереджаю!

Коли старою стану, куплю лілову шаль,
Червоний капелюшок начеплю, що зовсім не пасує,
Я пенсію розтринькаю на шпильки й рукавички,
А у сусідів позичатиму муку та масло.
Сидітиму на лавочці, лузатиму насіння,
Я на базар ходитиму щодня та скаржитимусь в ЖЕК,
З ціпком ходитиму між перехожих,
Та часом не відмовлюся хильнути трохи за любов.
Виходитиму в двір я у халаті,
Букет нарву в сусідньому садку,
Ще, може, плюну.

Я одягатиму жахливі сукні, і матиму нарешті пишний стан,
І їстиму цукерок, скільки влізе,
Чи питиму лише кефір щодня,
Або дрібничок назбираю з півкомори.

А зараз я вдягаюсь за дрес-кодом,
Сплачую за газ, не лаюся на людях,
Зразкова поведінка, я в курсі всіх новин.
Я друзів бачу чи не щонеділі.

А може варто зараз трохи тренуватись?
Щоб моїх друзів враз не спантеличить,
Коли старою раптом стану й куплю собі лілову шаль.